

νι της ...

Έν πάση περιπτώσει, ή βραδεία εκείνη έπαιξε σπουδαίο ρόλο για τώ μέλλον της Έδιθ. Τήν επομένη, όλα τώ σατυρικά φύλλα και τώ θεατρικά περιοδικά έσχολώσαν τήν πρωτότυπη εμφάνισι τής καλλιτέχνιδος στη σκηνή. Η Έδιθ είχε γίνει διάσημη χάρις σ' εκείνω τώ έπαρροχο.

Υστερ' από δύο χρόνια, βρέθηκε τήν Έδιθ Μερά πρωταγωνίστρια σέ πολλές επιθεωρήσεις. Τά καλλιτεχνικά περιοδικά ήσαν γεμάτα από φωτογραφίες τής. Ώπαύσα, ή Έδιθ δέν ήταν άκόμα αλλότιος ενθαρσυνμένη από τήν τύχη τής. Ώνειροπολούσε να δημιουργήσῃ κάτι καλύτερο, όποτε ή ανατολή του δολοφόντος κινηματογράφου στάθηκε και ή ανατολή τής πραγματικής καριέρας τής. Οί σκηνοθέται ήσαν έλομενο να παραίξουν τήν παράξενη, τή βραχνη και μελωδική συγχρόνος φωνή τής, αυτή τή θεσην και παλλομένη φωνή, που είχε τρομοκρατήσει άλλοτε τήν κριτική έπιτροπή του Ώδειου.

Τήν είδαμε στά φίλια «Άρσινόου», «Ο άνθρωπος που σκότωσε», «Μαρξέ, Νιτού». Η τελευταία τής μεγάλη έπιτυχία είνε ή ταινία «Η δεσποινίς Ζωζέτ, ή γυναίκα μου...». Γυρίζε τώρα στό Έπινα δύο μαζί φίλια. Και παρ' όλη τήν έντατική εργασία τής, βρίσκει καιρό να κάνει συχνά ταξείδια στην Άγγλία, στην Ίταλία, στην Ίσπανία.

— Εργάζομαι δεκατρείς ώρες τήν ήμέρα, έλεγε τελευταία στον συντακτικόν ένός Γαλλικού κινηματογραφικού περιοδικού, που τής έζησε διάφορες πληροφορίες για τήν ιδιωτική τής ζωή. Κι' όταν άκόμα ξεκουράζεται τώ σόμια μου, ο νόδος μου δουλεύει. Μπορώ άλλάστα να σάς πώ, ότι τότε εργάζομαι περισσότερο, γιατί προσπαθώ να δημιουργήσω στη συνείδησι μου τόν ρόλο που έχω στό έπίμενο φίλια. Τι τά θέλετε, πρέπει να κοιτάσω κανείς πολύ, για να κατορθώσῃ κάτι καλό. Οί καλλιτέχναι που δημιουργούν άδιστα και άκοιτάχῃ, δέν είνε άξιοι σεβασμού. Η τέχνη δέν είνε ζήτημα τύχης, αλλά θέλησεως και κόπου. Έχω τώ δικαίωμα να πλώ έτσι, γιατί έγω τώ έξέρω τί έτραβήξα ως όπου φτάτω στό σημείο που βρίσκομαι σήμερα...

Κι' αλήθεια είνε, ότι τά κομμάτια παραστηρικτά τής και ή μικρή έκφρασι τών γελών τής μαρτυρούν πως ή γυναίκα αυτή, που ήταν άλλοτε τσοκ άφελής και καταχτή, έχει πληρωθεί βαθεία άπ' τες άσχημίες τής ζωής.

— Δέν έξέρω γιατί, να πολλοί βρίσκουν ότι είμαι αντιπροσωπευτικός τύπος τής μοιραίας γυναίκας, συνέχισε ή Έδιθ. Όμοιογώ, ότι δέν καταλαβαίνω τί θέλουν να πούν οι καλοί φίλοι, που προσπαθούν να μ' ευχαρισούν για έπιτυχίονη. Δέν αισθάνομαι καμιά ενθαρσυνισι να βασιανίζω τούς άνδρες, για τόν άπλοούτατο λόγο, ότι δέν μου προσκαλούν και πολύ μεγάλο ένδιαφέρον. Φιλάρεσκη δέν είμαι. Μόνη μου, με τήν υπερβολική εργασία που κάνω, καταστρέφο και τή δροσιά του προσώπου μου και τήν υγεία μου. Άφού όμως έπιμένουν να μ' άποκαλούν μοιραία, άς μη τούς χαλάσωμε τώ χατήρι...

— Ποιά είνε ή μεγαλύτερη σας ενθαρσυνισι; τήν ρώτησε τότε ο Γάλλος δημοσιογράφος.

— Η να κάνω μόνη μου μακρινά ταξείδια, ή να κάθωμαι σ' ένα δωμάτιο του σπιτιού μας μαζί με τήν αγαπημένη μου τή μουά και να ένασθηθώμιστε τώ παλιά, τώ περασμένα δύσκολα χρόνια, άποκόψῃτε ή Έδιθ άναστενάζοντας.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

POZA

(Του Β. ΟΥΓΚΟ)

Τή Ρόζα τήν πεντάμορφη ποτέ μου δέν σκεφτόμουνα, μα ή Ρόζα, χτές, περιπατω βγήκε μαζί με μένα.

Έλεγα λόγια άδιάφορα που δέν τά συλλογιόμουνα κι' άκούγα λόγια άδιάφορα, κοινά, συνηθισμένα.

Ώμουνα χρούς σά μύριαθο καθώς άργολογούσατε με βήματα βαδίζοντας νωθρά, τεμπελασμένα...

Γιά δέντρα και για λουλουδά, καταπο και που μιλούσατε. Τα μάτια εκείνης έλαμταν μα έμένα ήσαν σβυσμένα.

Τή γύρι τους έπιναξαν τώ λουλουδά στην κόμη τής. Έσφύρισε περιφροσος ο ζόστιμας σ' αυλάκι...

Περνοδ' εκείνη κι' έστρωσαν οι καταστρόγγυλοι όμοι τής, άλλα του κάκου έλάλαγε στα θάμνα τ' άρδονάκι.

Δεκάξη χρόνων ήμουνα με ύφος σοβαρώτατο. Κι' αυτή ήταν είκοσι χρόνων με όργα και μαύρα μάτια... Άλλοιμονο!... Τής τύφως άδειάζω τώ μικρότατο ποτήρι τώρα, οδονώντας στά έφημα μονοπάτια...

Κάπου και που σ' άκρόφυλο ή Ρόζα άναστανόδυσε με τώ γλυπτά τώ χέρι της τρεμοκινάστα έθωμένα να κόψη ένα βατόμορφο που στο κλαδι κρεμότανε. Μα τώ ώρα τώ μαράσσο τής δέν φύλαρα... ώμένα!...

Γλυκό ψήφσο άφίροντας τ' αυλάκι γοργουλάγε, (Περάν ο καρός, άνόπττε ποιητά μου, και δαβανία...), Κι' ή Ρόζα ή έρωτοπαθή, που πλέον δέν έμίλαγε, κάτω άπ' τώ δέντρα κάθισε σχεδόν άτελειωμένη.

Βγάξτε τις κάλτσες τις άζουφ, κειτόντας με παθάρια, να βρέξη στό δροσόνερο τώ πόδια τής για μένα... Τά μάτια τής έγέλασαν μα μήτε τότε έζάρηκα μήτε τ' ώρασι τής γόνάτο έφύλαρα... ώμένα!...

Τι να τής πώ δέν ήξερα... Ώσιον δειλός... Νιτρελιόμουνα, Να κλαίη τή μά και να γελώ τήν άλλη τήν κειτόουσα, Μπροστά τής τάχα άδιάφορος κι' άνόπττος καθόμουνα κι' όμως βαθεία στά σπλάχνα μου παράζενα πονούσα.

Τής Ρόζας μου ή άμορφιά μ' είχε πειν μαγεμένο... Μά, ώμένα, όταν έδγρηκατε από τώ δάσος έξω μου είπε: «Όλα περάσανε... Όλα είνε ξεχαμμένα...», Κι' έφυγε... Μά χωρίς αυτή, Θεέ μου, πώς θ' άνθέξω;

ΧΑΜΕΝΟ ΟΝΕΙΡΟ

(Του ΕΡ. ΧΑΙ-ΠΕ)

Άγάτση ωστόσο κι' έγω μά φορά ματάκια μαλλάρια και λουλουδά άδρά. Τραγοΐδια μικρά, θλιβερά μορφολόγια και χείλη γλυκά με μικρότερα λόγια.

Τά όνειρα σβύνουν στών χρόνων τώ βάθη κι' αυτό τής αγάτης μου τ' όνειρο έχαθη... Του πόνου μου μείνανε πειά τώ λουλουδά να κλέξω μ' αυτά τώ φτωγά μου τραγοΐδια. Ναι, σ' μου άποιδείσῃτε τραγοΐδι όρφανό. Ώ, πέτα και φύγε στό μαδσο ούρανό, να βρής τ' όνειρό μου που τώχω χαμένο.

Κι' αν κάπου τώ βρής τ' όνειρό μου μά μέρα χαρτίσιμα δός του, τραγοΐδι θλιμμένο και σβύσε μαζί του — σκιά (στών άέρα!)

Μεταφρ. Π. ΓΝΕΥΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΤΟ ΖΩΟ ΠΟΥ ΨΟΦΗΣΕ...

Κατά τήν πρώτη έξοστρατεία τών Γάλλων στό Άλγέριο, ένας πληγωμένος Γάλλος αξιωματικός συνελήφθη αιχμάλωτος από έναν Ιθαγενή, ο όποιος του άγήρεσε τώ χρυσό ρολόι του.

Όταν κατάπν ο αιχμάλωτος παρουσιάστηκε μπροστά στον άρχηγό τής φυλής τών Ιθαγενών, τόν παρακάλεσε να του έπιστραφή τώ ρολόι, γιατί ήταν οικογενειακό του ένθύμιο. Ο άρχηγός έκάλεσε τότε τόν Ιθαγενή και του είπε:

— Δώσε πίσω τώ πράγμα που πήρες από τόν αιχμάλωτο. Ο Ιθαγενής έβγαλε τώ ρολόι από τή ζώνη του και τώ έπέστρεψε λέγοντας:

— Άς τώ πάρει. Δέν τώ θέλω πειά. Τώ ζώο αυτό δέν ήθελε να φάω τίποτε και ψόφησε...

Τώ ρολόι, άπλοούστατα, είχε σταματήσει.

ΣΟΦΑ ΔΟΥΡΙΑ

— Η φύσις μ'άς δίνει τήν τέχνη κι' ή τέχνη μ'άς δίνει τις άγνωστες ή λησμονημένες καλλιανές τής φύσεως.

— Και τώ άγριώτερο ζώο φειδεται τών όμοίων του.

Άπόδειξις ότι... ο άνθρωπος δέν είνε ζώο.

